

NATUURPLAKBOEK NUMMER 344

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 05 november 2014

Als je de rode milaan ziet vliegen, dan zit je niet op een UEFA-voetbalmatch, maar ben je zeer waarschijnlijk bezig getuige te zijn van de trek van noord naar zuid.

De kans dat je kraanvogels, vinken, koperwieken, kramsvogels en ganzen te zien krijgt is heel reëel, maar als je de rode wouw ziet passeren, dan kan je dag niet meer stuk.

Sierlijkheid troef, een enig silhouet. Deze roofvogel van stand is geen koning zoals de arend, het is geen spurtkampioen zoals de slechtvalk. Het is gewoon een buitenbeentje.

De licht geknikte vleugels en de wig in de staart, de bleke velden in de wieken en de rosse kleur zijn een streling voor het oog.

Ze komen zelden buiten Europa en wij zijn de gelukkigen die ze twee keer per jaar kunnen zien. Ze passeerden al in het begin van maart, net als de duizenden kraanvogels. Hoe oostelijker in ons land, hoe meer kans.

Scandinavië en Duitsland is hun voornaamste broedgebied, Mediterrane streken zijn hun winterverblijf bij uitstek.

Ze hebben het vooral begrepen op gebieden met stukken bos en open velden, die licht glooiend liggen mooi te zijn.

Ze leven van vogeltjes, kleine zoogdieren en aas.

Geen spectaculaire vangsten, gewoon wat opruimen en af en toe een leuke snack in de vorm van een muisje of een verzwakt konijntje.

De rode heeft nog een telg in de familie. De zwarte wouw zien we al veel minder en hoewel ze nagenoeg dezelfde manier van vliegen hebben kan de zwarte wouw me veel minder bekoren. De rode gloed ontbreekt, de witte vensters in de vleugels zijn onduidelijk en de staart is nauwelijks gewigd.

Geef mij maar de rode. Milan is een ingeburgerde naam in vele geschiedkundige geschriften en in andere talen vinden we die naam ook terug.

Door de late herfst is de trek nu pas echt op gang gekomen. Het is dus 'kop omhoog geblazen'. Waar Wapenstilstand al niet goed voor is.